

РЕШЕНИЕ

№ 387

гр. Бургас , 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XII СЪСТАВ в публично заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРИЕТА Д. БУШАНДРОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ К. СЛАВЕЙКОВА
като разгледа докладваното от МАРИЕТА Д. БУШАНДРОВА
Административно наказателно дело № 20212120202320 по описа за 2021 година

Производството е по реда чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по повод жалбата на ЕТ „...” с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: с. ... обл. Бургас, представлявано от ... с ЕГН ... срещу Наказателно постановление № 507618-F539752/24.08.2020 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности” Бургас в ЦУ на НАП, с което за нарушение на чл. 118, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), вр. чл. 42, ал. 1, т. 2 от НАРЕДБА Н-18/13.12.2006 на МФ, на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, на фирмата - жалбоподател е наложена „Имуществена санкция”, в размер на 500 лева.

В жалбата се твърди, че са допуснати нарушения в административно наказателното производство и НП следва да се отмени, като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание, за дружеството – жалбоподател, се явява надлежно упълномощен представител. Моли НП, да бъде отменено. Не сочи доказателства. Прави искане за разноски.

В съдебно заседание, процесуалният представител на ЦУ на НАП - Бургас оспорва жалбата и моли съда да потвърди наказателното

постановление, като правилно и законосъобразно. Прави искане за разноси.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 24.02.2020г., била извършена проверка от екип в състав Р.А. и ... на търговски обект - сергия, находящ се в гр. Бургас, общински пазар „Краснодар“, ..., стопанисван от ЕТ „...“ с ЕИК .... В момента на проверката, в обекта се използвало използва фискално устройство - Datecs WP-50 с ИН на ФУ №DT545539 и ИН на ФП №02545539. В хода на проверката било установено, че в обекта не се съхранява паспорта на гореописаното фискално устройство.

Като доказателство за резултатите от извършената проверка, бил съставен протокол № 0347637/24.02.2020г.

На 28.02.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение с посочените констатации от проверката, като в акта като нарушена била посочена разпоредбата чл.118, ал.4 от ЗДДС. Актът бил предявен на упълномощено лице, което го подписало без възражения.

Сезиран с преписката по акта, административнонаказващият орган е приел фактическите обстоятелства за доказани, поради което е издал обжалваното наказателно постановление, с което за нарушение на чл.118, ал.4 от ЗДДС, вр. чл. 42, ал. 1, т. 2 от НАРЕДБА Н-18/13.12.2006 на МФ, на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева.

Горната фактическа обстановка се доказва по несъмнен и категоричен начин от показанията на разпитания актосъставител и от писмените доказателство, прочетени и приобщени от административнонаказателната преписка.

Съдът кредитира показанията на актосъставителя, като ги намира за безпристрастни и логични. Същите се подкрепят от представените писмени доказателства и доказателствени средства.

От правна страна, съдът установи следното.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения във фазата на производството пред административно наказващия орган. АУАН и НП са формално издадени редовни актове, съдържат всички изискуеми реквизити по ЗАНН, преписи и от двата са връчени на нарушителя, като му е дадена възможност да организира адекватна защита.

Съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН, относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочена и законовата разпоредба, която е била нарушена – чл.42,ал.1,т.2 от Наредба № Н-18/2006 год. на МФ. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – наименование на търговеца, БУЛСТАТ, представляващо лице - трите имена , адреса, ЕГН и т.н.

От обективна страна е безспорно установено и не се оспорва от жалбоподателя, че на датата на проверката, търговецът не е съхранявал в стационарния си търговски обект, свидетелството за регистрация на ФУ. Нарушението е формално, не изисква настъпването на никакви последици от деянието, поради което, твърденията на дружеството – жалбоподател в тази насока, не са основание за отмяна на обжалваното НП. Фактът на извършеното административно нарушение, се доказва с показанията на актосъставителя, които съдът кредитира, тъй като те кореспондират с установеното в протокола за извършена проверка.

Жалбата е депозирана в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен

орган, съгласно Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, в срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Настоящият състав, като инстанция по същество, след извършена проверка за законност, констатира, че при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят неговата отмяна. При издаване на АУАН и наказателното постановление са спазени императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

В случая се касае за нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, съгласно която, лицето по чл. 3 (всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги) със стационарен търговски обект съхранява в търговския обект паспорта на ФУ.

От събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин се установи, че жалбоподателят е осъществил състава на процесното нарушение, като при извършена проверка се е установило, че в проверявания търговски обект, стопанисван от жалбоподателя, не се е съхранява паспорта на фискалното устройство. Както се установи от посочената като нарушена норма, жалбоподателят е бил длъжен да държи в проверявания обект поискания при проверката паспорт на ФУ. Фактът на извършеното нарушение се доказва с показанията на актосъставителя, които съдът кредитира, тъй като те кореспондират с установеното в протокола за извършена проверка. Следва да се отбележи, че начинът на организация на работа изисква, въпросния паспорт да се представи винаги при поискване от проверяващите. След като това не е сторено, жалбоподателят осъществява състава на нарушението, за което следва да носи административно наказателна отговорност.

Съгласно изискванията на нормата на чл. 42, ал. 1 от Наредба № Н-18 от

13.12.2006 г., всички документи посочени в разпоредбата на чл. 42, ал. 1 от ЗДДС, следва да се съхраняват в обекта на търговеца, като целта е при поискване, да бъдат на разположение на контролните органи, с оглед осъществяване на проверка. Непредставянето, респ. несъхраняването на нормативно изискуемия паспорт на фискално устройство води, от страна на търговеца до неизпълнение на задължението по чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.

За извършеното нарушение, разпоредбата на чл. 185, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС предвижда наказание «имуществена санкция», в размер от 500 лв. до 2000 лв. Санкционната норма правилно е приложена от наказващия орган като относима към процесното нарушение и на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в минимално предвидения размер от 500 лв. Съдът намира, че с така определеното наказание ще бъдат постигнати целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН да се предупреди и превъзпита нарушителя, както и генералната превенция за въздействие върху обществото.

Съдът намира, че в случая е неприложим института на «маловажен случай», по смисъла на чл. 28, ал. 1, б. «а» от ЗАНН. Съгласно ТР № 1/2007 г. на ВКС, преценката на административно-наказващия орган за маловажност на случая по чл. 28 ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона. Легалната дефиниция на понятието «маловажен случай», се съдържа в чл. 93, т. 9 от НК, чиито разпоредби, съгласно чл. 11 ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл. 93, т. 9 от НК, «маловажен случай» е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Според разпоредбата на чл. 28, б. «а» ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения, наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението, ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за «маловажност», следва да се прави на база фактическите данни по

конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и т. н., като се отчитат същността и целите на административнонаказателната отговорност. С оглед горните критерии и съобразявайки фактическите данни по конкретния казус, съдът счита, че в настоящия случай не са налице предпоставките на чл. 93, т. 9 НК вр. с чл. 11 ЗАНН.

С оглед всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че издаденото наказателно постановление е правилно и законосъобразно, а наложената санкция – справедлива, поради което и жалбата срещу него следва да се остави без уважение, а наказателното постановление да се потвърди.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски. Извършеното нарушение е безспорно доказано и НП е потвърдено, поради което, в полза на АНО, следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определи в размер на 100 /сто/ лева, които следва да бъдат заплатени от жалбоподателя на ЦУ „НАП” - гр. Бургас.

Мотивиран от изложените съображения Бургаският районен съд на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 507618-F539752/24.08.2020 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности” Бургас в ЦУ на НАП против ЕТ „...” с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: с. ... обл. Бургас, представлявано от ... с ЕГН ..., с което за нарушение на чл. 118, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), вр. чл. 42, ал. 1, т. 2 от НАРЕДБА Н-18/13.12.2006 на МФ, на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, на фирмата - жалбоподател е наложена „Имуществена санкция”, в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА ЕТ „...” с ЕИК ..., да заплати на ЦУ „НАП” - гр. Бургас, сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____